

"Ulûhiyet, mukteza-yı hikmet olarak tezahür istemesine mukabil, en âzamî bir derecede zât-ı Ahmediye (a.s.m.) dinindeki âzamî ubûdiyetiyle en parlak bir derecede göstermiştir." İzah eder misiniz?

"Ulûhiyet, mukteza-yı hikmet olarak tezahür istemesine mukabil, en âzamî bir derecede zât-ı Ahmediye (a.s.m.) dinindeki âzamî ubûdiyetiyle en parlak bir derecede göstermiştir. Hem Hâlık-ı Âlemin nihayet kemâldeki cemâlini bir vasıtayla göstermek, mukteza-yı hikmet ve hakikat olarak istemesine mukabil, en güzel bir sûrette gösterici ve tarif edici, bilbedâhe, o zâttır."(1)

Ulûhiyet, mabudiyet mânâsıdır. Ulûhiyete karşı kulun görevi ubudiyettir. Üstadımızın ifadesiyle *"fıtrat-ı beşeriyede cemale karşı bir muhabbet ve kemâle karşı perestiş etmek ve ihsana karşı sevmek vardır."* Bunlar ise ubudiyetin lazımıdır. Zât-ı Ahmediye (asm.) bu kulluk vazifesini en parlak bir derecede ve en mükemmel bir şekilde göstermiştir.

Bütün esmâsı ve sıfatları sonsuz kemâlde olan Cenâb-ı Hakk'ın cemâlini, yani Cemil, Rahman, Rahim, Kerim, Muhsin gibi bütün cemâli isimlerini tecelli ettirmek istemesine karşı Resûlullah Efendimiz (asm) en güzel bir tarif edici ve gösterici olmuştur.

Habib-i Kibriya Efendimiz (asm.) kulluk şuurunda herkesten daha ileri idi, Allah'tan korkma ve yasaklarından kaçınma konusunda herkesten daha hassas idi. O (sav.) gecelerin çoğunda sabaha kadar ibadet ve tefekkür ile meşgul olurdu. Bazı sahabeler: "Ey Allah'ın Resulü! Senin geçmiş ve gelecek bütün günahların bağışlandığı halde niçin bu kadar zahmete katlanıyorsun." dediklerinde *"Allah'a şükreden bir kul olmayayım mı?"* buyurmuşlardır.

(1) bk. [Sözler, Otuz Birinci Söz, Üçüncü Esas.](#)